

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **G. U.**, nar. ..., státní příslušnost Gruzie, PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem v Praze 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, čj. OAM-287/ZA-ZA11-ZA15-2017

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 2. 5. 2017 vydal žalovaný správní orgán rozhodnutí, v němž vyslovil nepřipustnost žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany s odkazem na ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní

source not found.

ochrany zastavil podle § 25 písm. i) tohoto zákona a konečně třetím výrokem rozhodl o tom, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti je Spolková republika Německo, a to podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále je „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“).

Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgán porušil ust. § 3, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a neprovedl potřebné důkazy, v neposlední řadě jeho odůvodnění je nedostatečné. Pochybil rovněž tím, že nezhodnotil aplikaci čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Dublinského nařízení. Zástupce žalobce posléze doplnil žalobu, a to dne 24. 5. 2017, kdy uvedl, že na základě čl. 7 a čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení měla být žádost žalobce posuzována Českou republikou, neboť sem žalobce přicestoval na základě schengenského víza, ale naopak mu zde bylo sděleno, že ČR již neodpovídá za jí vydané vízum v r. 2016, ač nejsou uvedeny žádné důvody. Je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

O návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodl krajský soud samostatným usnesením ze dne 9. 6. 2017, žádosti nevyhověl.

Žalovaný pak ve svém písemném vyjádření ze dne 21. 6. 2017 reagoval na žalobní námitku žalobce, uvedl, že s názorem o nesprávnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu a samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že bylo postupováno v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Z vlasti žalobce vycestoval na základě schengenského víza, vydaného ČR, z České republiky však odjel do Německa, kde požádal o mezinárodní ochranu a následně odjel do Nizozemského království, kde o mezinárodní ochranu požádal rovněž. Poté, co mu nebyla mezinárodní ochrana v těchto zemích udělena, se žalobce vrátil v dubnu 2017 zpět do ČR a požádal o mezinárodní ochranu zde. V průběhu řízení pak žalovaný řádně zkoumal, zda je dána příslušnost ČR k posouzení žalobcovy žádosti, v souladu s čl. 7 Nařízení Evropského parlamentu a Rady přistoupil k hodnocení kritérií k určení státu, příslušného pro posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Vycházel rovněž z čl. 3 odst. 1 cit. Nařízení, podle něhož členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoliv z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle téhož ustanovení, odst. 2, pak pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Vzhledem k tomu považuje žalovaný námitku o nesprávné aplikaci čl. 7 za nedůvodnou. Žalobce požádal dne 23. 6. 2016 o udělení mezinárodní ochrany na území Spolkové republiky Německo, a to jako v prvním členském státě, tato je proto příslušná

source not found.

k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 4. 2017 správní orgán obdržel informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Příklad žalobce byl posouzen individuálně, pokud pak jde o naplnění požadavků Listiny základních práv EU, odkazuje žalovaný na právní názor, vyjádřený v rozsudku KS Praha čj. 49 Az 18/2015 ze dne 6. 3. 2015: „K diskrečnímu oprávnění dle čl. 17 nařízení č. 604/2013 je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samotné rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Žalovaný je přesvědčen, že svým povinností jako v kontextu správního řádu, tak Dublinského nařízení dostál, navrhuje proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu plyne, že žalobce poskytl žalovanému ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany následující údaje, a to dne 21. 4. 2017. Uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, gruzínské národnosti, jeho cestovní pas se nachází v Německu a řidičský a občanský průkaz v Nizozemí. Je pravoslavného vyznání, účastnil se kampaní za Národní hnutí. Žalobce je svobodný a naposledy bydlel v Tbilisi. Z vlasti odletěl v červnu 2016 do Řecka, pak do Prahy a autobusem cestoval do Německa. Tam zůstal do 23. 12. 2016, kdy odjel do Nizozemí. V dubnu se vrátil do ČR, na zdejší území vstoupil 15. 4. 2017 nelegálně. Měl vízum ČR v období od 10. 6. do 29. 6. 2016. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že původně do Evropy cestovat nechtěl, ale nastaly rodinné problémy. Měl potíže za účast v Národním Hnutí, jeho bratr zbil na svatbě člověka, kterého zmrzačil, bylo to kvůli politice. Když se člověk účastní, říkají mu nacista. Rodina postiženého je obtěžovala a chtěla je vypudit z jejich čtvrti, když bili bratra, do rvačky se zapojil i žalobce. Mají stejné příjmení s primátorem a všichni si myslí, že jsou příbuzní. To všechno se stalo před třemi lety, neměli dost peněz, aby odjeli hned. Žalobce musel získat peníze, aby zaplatil paní za udělení víza. Na policii tehdy byl jen žalobce a jeho bratr a ještě jim řekli, že napadli policistu, zůstali noc ve vězení. Pak se ještě popral otec s otcem poškozeného, bratr skončil v nemocnici na několik dní, to se ale na policii neřešilo, ta rodina tam má kontakty. Pokaždé byla obviněna jen žalobcova rodina, často jim i telefonicky vyhrožovali. Téhož dne pak v rámci pohovoru žalobce sdělil, že v Německu byl v táboře, ten byl strašný, bylo tam asi 300 Gruzínců a nakonec byl zapálen. Němci ho nutili, aby dal stopazyl a odjel zpátky domů. Žalobce chtěl garance, že budou v pořádku, stopazyl dal a dostal doklad, že mohou bydlet v privátu. Jenže v ubytovně jim řekli, že když dali stopazyl, že tam bydlet nemohou a tak odjeli do Holandska. Tam dostali negativ a řekli jim, že musí buď do Německa, nebo ČR. Do Německa již nechtěli, tak přijeli do ČR. Bojí se, že Němci by ho

source not found.

deportovali, nedostal ani advokáta a neměl na něho peníze, jednalo se o tábor Shtaumuller, bylo to tam hrozné. V případě Nizozemí problém nemá, neměli tam ani pohovor. Do Německa jel proto, že tam měl známého a ten mu řekl, jak to tam probíhá. Nizozemí pak byl nejbližší stát. Dne 2. 5. 2017 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, tedy s odeslanými žádostmi o převzetí Spolkovou republikou Německo a Nizozemským královstvím, dále pak s odpověďmi, kdy Spolková republika Německo žádost ČR akceptuje, Nizozemí nikoliv. Žalobce uvedl, že z důvodů výše uvedených do Německa jet nechce.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání, a to se souhlasem obou účastníků řízení.

V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný zkoumal, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kdy podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Podle čl. 8 odst. 1 nařízení, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém se oprávněně nachází její rodinný příslušník nebo její sourozenec, pokud je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Je-li žadatelem vdaná či ženatá nezletilá osoba, jejíž manžel či manželka se nenacházejí oprávněně na území členských států, je příslušným členským státem ten členský stát, v němž se oprávněně nachází otec, matka nebo jiný dospělý, jenž je za tuto nezletilou osobu zodpovědný podle práva nebo praxe dotyčného členského státu, nebo sourozenec. Podle odst. 2, pokud je žadatelem nezletilá osoba bez doprovodu, která má příbuzného, jenž se oprávněně nachází v jiném členském státě, a pokud se na základě posouzení jednotlivého případu dojde k závěru, že tento příbuzný se o ni může postarat, tento členský stát sloučí nezletilou osobu s jejím příbuzným a je příslušným členským státem za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Podle odst. 3, pokud se rodinní příslušníci žadatele nebo jeho sourozenci nebo příbuzní uvedení v odstavcích 1 a 2 zdržují ve více než jednom členském státě, rozhodne se o příslušném členském státě s ohledem na nejlepší zájem nezletilé osoby bez doprovodu. Podle odstavce 4, v případě, že není přítomen žádný rodinný příslušník, sourozenec nebo příbuzný uvedený v odstavcích

source not found.

1 a 2, je příslušným členským státem ten členský stát, ve kterém nezletilá osoba bez doprovodu podala svou žádost o mezinárodní ochranu za předpokladu, že je to v nejlepším zájmu nezletilé osoby. Žalovaný uvedl, že žalobce je osobou zletilou, a proto **nelze toto kritérium v jeho případě aplikovat.**

Podle čl. 9 nařízení, pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové jeho rodiny, požívající mezinárodní ochrany a proto na něho **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 9 nařízení.**

Podle čl. 10 nařízení, pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že z žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní členové jeho rodiny, kteří by na území takového členského státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto na žalobce **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 10 nařízení.**

Podle čl. 11 nařízení, pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob, jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich. Z žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu vyplývá, že na území členských států EU nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, proto v jeho případě **nelze aplikovat ani kritérium uvedené v článku 11 nařízení.**

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě

je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. **Žadatel není držitelem platného povolení k pobytu jiného členského státu EU, toto kritérium nelze v jeho případě aplikovat.**

Podle čl. 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech, které jsou uvedeny v čl. 22 odst. 3 tohoto nařízení, včetně údajů ve smyslu nařízení (EU) č. 603/2013, zjištěno, že žadatel překročil nedovoleným způsobem pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou hranice některého členského státu ze třetí země, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. Takto příslušný členský stát přestává být příslušným 12 měsíců ode dne, kdy k nedovolenému překročení hranice došlo. Podle čl. 13 odst. 2, pokud členský stát nemůže být příslušný nebo již dále nemůže být příslušný podle odst. 1 tohoto článku a pokud je na základě přímých nebo nepřímých důkazů popsanych ve dvou seznamech (viz výše) zjištěno, že žadatel, který vstoupil na území některého členského státu nedovoleným způsobem nebo u něhož není možné zjistit okolnosti jeho vstupu, žil v členském státě před podáním žádosti o mezinárodní ochranu nepřetržitě nejméně pět měsíců, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát. **Správní orgán nezjistil, že by výše uvedený žalobce překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země, toto kritérium tak nemohl aplikovat.**

Žalovaný dále uvádí znění čl. 14, tedy, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozena od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát a dle odst. 2 se pak zásada, vyjádřená v odst. 1 nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V takovém případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát. **Žadatel není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti.**

Dle čl. 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady pokud státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti učiní žádost o mezinárodní ochranu v mezinárodním tranzitním prostoru letiště členského státu, je k posouzení žádosti příslušný tento členský stát. Žalobce tak neučinil.

Správní orgán poté konstatoval, že nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany **a dle čl. 3 odst. 2 Nařízení je tedy**

k posouzení jeho žádosti příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Žalovaný pak připomíná, že v souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žadateli sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC, z něho pak jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Spolkové republice Německo, a to dne 23. 6. 2016, následně pak 23. 12. 2016 v Nizozemském království. Na území Spolkové republiky Německo tak žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jako v prvním členském státě a tato země je tak příslušná k posouzení jeho žádosti a je rovněž povinna přijmout ho zpět na své území, v souladu s čl. 18 Nařízení.

Na základě těchto zjištění pak žalovaný správní orgán, dle přesvědčení soudu velmi seriózně, posoudil záležitost žalobce i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č.j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25.2.2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: „Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“

Uvedl, že v případě Spolkové republiky Německo neexistují závažné důvody se domnívat, že v této zemi dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a v této souvislosti konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Německo povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný posléze na str. 4 a 5 rozhodnutí ze dne 2. 5. 2017 odůvodnil, proč Spolková republika Německo není státem, o němž by Evropská unie prostřednictvím svých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku vydala jakékoliv závazné rozhodnutí pro členské země EU či Rady Evropy, které by deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, dosahující dokonce rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný dále připomíná, že již dříve např. Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán zodpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z r. 1951, Newyorského protokolu z r. 1967, vydal

source not found.

stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka, o Spolkové republice Německo však žádné takové stanovisko vydáno nebylo, neboť se jedná o zem Evropské unie, dodržující právní předpisy a lidská práva, ratifikující a dodržující mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňující činnost právnických osob, které nad dodržováním těchto práv vykonávají dohled. Jedná se konečně o zemi, která přijímá ročně statisíce žádostí uprchlíků o udělení mezinárodní ochrany, tento fakt jistě svědčí o tom, že tito z tamního azylového systému nemají žádné obavy.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem pak žalovaný požádal dne 19. 4. 2017 Spolkovou republiku Německo o přijetí žadatele o mezinárodní ochranu a dne 24. 4. 2017 obdržel akceptaci Německa v dané věci. Nizozemské království naopak svoji příslušnost neuznalo, s tím, že je stále v platnosti nařízení o provedení transferu do Spolkové republiky Německo, která je k posouzení žádosti žalobce příslušná. K čl. 17 Nařízení Evropského parlamentu a Rady pak žalovaný uvedl, že si je vědom, že žadatel přicestoval na území členských států na základě schengenského víza vydaného ČR, jelikož však nebyl Spolkovou republikou Německo ve lhůtě 3 měsíců a ani následně požádán o převzetí výše jmenovaného žadatele, její příslušnost za podanou žádost o mezinárodní ochranu zanikla. Z výpovědi žadatele pak vyplývá, že ČR nikdy nebyla jeho cílovou zemí, jediným důvodem jeho současného pobytu v ČR je fakt, že obdržel dvě zamítavá rozhodnutí. Čl. 17 se ČR rozhodla neaplikovat, ve svém rozhodnutí žalovaný uvádí, že žádné humanitární ani kulturní důvody neshledal, neexistují ani rodinné důvody a s ohledem na uprchlickou krizi r. 2015 si žadatel musel být situace v Německu vědom. Počty žadatelů o mezinárodní ochranu tam však klesají a podmínky v táborech po celé zemi se podstatně lepší.

V dalším pak soud připomíná znění § 10a písm. b) zákona o azylu, podle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Krajský soud je po přezkoumání věci přesvědčen, že žalovaný správní orgán postupoval v dané věci zcela v souladu s příslušným Nařízením Evropského parlamentu a Rady, a to se všemi dotčenými články, jak uvedeno shora. Žalovaný, jak soud přehledně uvedl, se zabýval všemi skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo, posoudil jednotlivá kritéria Nařízení Evropského parlamentu a Rady a dospěl k závěru, že dle čl. 3 odst. 2 je příslušná k projednání žádosti o mezinárodní ochranu Spolková republika Německo, která též tento závěr akceptuje. Z žalobních námitek a výše uvedených skutečností je patrné, že námitky nejsou důvodné, žalovaný řádně osvětlil, proč není a nemůže být Česká republika věcně příslušnou k projednání žalobcovy žádosti, též řádně odůvodnil, proč se nezabýval případnou aplikací čl. 17 cit. Nařízení.

source not found.

Vzhledem k tomu, že soud nezjistil žádnou vadu řízení v proběhlém správním řízení, provedeném s žalobcem, nezjistil ani žádnou nezákonnost či nesprávnost napadeného rozhodnutí, dospěl po přezkoumání věci k závěru, že žaloba je nedůvodná, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji proto zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. července 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
Samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

R. V.